

Живот зад тъмните очила

Препоръчване (16) [f](#) [t](#) [in](#) [G+](#) [D](#) [f](#) [like](#) 66 От Цветелина Минчева

Последна промяна в 06:05 на 06 яну 2016, 1871 прочитания, 19 коментара [f](#) [t](#) [G+](#)

REUTERS

Цветелина Минчева е фотограф и студент по история в Собоийския университет "Св. Климент Охридски". Нейният материал е част от рубриката, посветена на кампанията срещу домашното насилие и насилието над жени, иницирана от Българския фонд за жените с подкрепата на Центъра за развитие на медиите и dnevnik.bg.

Животът невинаги е това, което искаме или поне сме се надявали да бъде. Милioni хора на този свят преживяват своите лични трагедии и ежедневно

поемат ударите на съдбата. Само за миг и красотата в техният свят изчезва.

Живеем в безумно време, в което насилието вкъщи е една от най-често срещаните и страшни трагедии, които се случват в почти всяко семейство. По данни на Алпана за защита от домашното насилие в България всяка четвърта българка е жертва на домашно насилие, като за периода 1994 г. – 2015 г. повече от 20 хиляди жени и деца са потърсили помощ от неправителствени организации и кризисни центрове. Има хиляди случаи, за които никога не се подава сигнал. Много жени все още продължават да живеят с насилиника си. Жените мълчат, не споделят за случилото се, пазят го дълбоко скрито зад вратите на домовете си, скрито в душите, скрито зад грима, скрито зад тъмните очила. Причината често е страх или срам. Голяма част от жените отричат, тъй като, когато се превърнеш в жертва, е много трудно да го осъзнаеш и да го признаеш първо на себе си, а след това на останалите. Често причината за мълчанието е да не развалят семейството заради децата – те да не страдат – въпреки че именно децата са главните свидетели на отношенията между родителите им... Има и още една причина – много интимна, най-тежката, най-болезнената – заради любовта – "Тя остана, защото го обичаше..."! Ще ви разкажа една такава истинска история...

Л. седеше в трапезарията сама, беше си наляла вино и пушеше цигара след цигара. Единствената светлина, която идваше към стаята, беше от коридора. Седеше на тъмно и само смехът на децата, играещи в детската стая, я откъсваше от мрака. Болеше я главата и ужасно се напрегна. Сутринта започна с поредния скандал между нея и съпруга и. Той не се обади цял ден, дори не знаеше кога ще се прибере, но се досещаше какво ще се случи тогава. Мисълта я плашеше... Сложи децата да спят, взе душ и си легна. Чувстваше умора, но не успя да заспи. Лежа дълго, загледала в тъмнината, докато най-накрая не чу отварянето на външната врата. Погледна часовника, минаваше полунощ. Сгушена под завивките, Л. чуваше стъпките му из целия апартамент – пак се разхождаше с обувки. Знаеше, че отново е пиан и се надяваше да остане в другата стая и да заспи. Това не се случи. Той светна лампата, изблъска вратата и, олюлявайки се, нахлу в спалнята, като не спираше да повтаря:

– Ставай, ставай, ставай!

Л. се отви и застана право срещу зачервените му гневни очи. Започна тихо да ѝ съска, постепенно гласът му се повишаваше. Л. беше застинала, почти не успяваше да осъзнае какво точно ѝ говори, но знаеше, че ѝ обвинява за нещо. Сценарият се повтаряше:

– Ти си мръсна жена! - крещеше в лицето ѝ той и стискаше ѝ би. След близо 15 минути крясъци Л. повдигна глава и почти без глас попита:

– Къде беше? Пак си бил с нея, нали?

В следващия момент тя вече беше на пода, а той ѝ влачеше към кухнята, стискайки здраво косата ѝ! Децата изскочиха от стаята, плачеха и го молеха да престане, като по-голямото момченце го дърпаше в опит да помогне на майка си: – Тате, моля те, престани!

Останаха сами. Л. плачеше и се опитваше да се загърне със съсваната си ношница, докато децата попихваха кръвта, която се стичаше от устата ѝ.

– Ела да спиш при нас, мамо!

Сутринта започна както обикновено. Л. се събуди, направи си кафе, приготви децата и заедно с баща си те отидоха на училище. Тя влезе в банята за да вземе душ и се спря пред огледалото. Вече дори не можеше да се познае. Но не заради нараненото лице, не заради болката и нещастното, което търпеше през последните 10 години, а заради любовта! Любовта ѝ обричаше на вечно страдание. Всеки ден се питаше защо? Защо търпя, защо не си тръгна? И отговорът винаги беше един и същ. Защото го обичам, защото децата ми го обичат!

Тя облече най-красивия си тоалет, гримира лицето и накъдри косата си. Отвори чантата и извади черен калъф, в който стояха стъклениците ѝ очила, постави ги на лицето си и излезе. Денят започваше отначало.

Когато попитах Л. как успява да продължава напред, как преминава денят и след нещо такова, тя ми отвърна с усмивка, че любовта ѝ крепи и че не спира да мисли за всички жени с тъмни очила, с които се разминава всеки ден. Дали и те не споделят съдбата ѝ?